

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie lustrowanego **W. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 lipca 2021 r.,

kasacji obrońcy lustrowanego

od orzeczenia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 lutego 2020 r., II AKa (...),
zmieniającego w części orzeczenie Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 17 września
2019 r., XVIII K (...) „lustr”

na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 oraz art. 523 § 2 a
contrario k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu
informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz
treści tych dokumentów (Dz.U. z 2020 r., poz. 2141)

p o s t a n o w i ł:

- 1) pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2) obciążyć lustrowanego W. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł., orzeczeniem z dnia 17 września 2019 r., XVIII K (...) „lustr”
umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 i pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia
18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów
bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (dalej
powoływanej jako ustawa lustracyjna) postępowanie lustracyjne wobec W. K.,
przyjmując, że złożone przez niego oświadczenie lustracyjne jest nieprawdziwe, ale

złożone zostało w warunkach usprawiedliwionego błędu co do bezprawności takiego zachowania, a nadto wskazując, że tryb autolustracji w tej sprawie był niedopuszczalny, wobec niespełnienia przesłanki pomówienia W. K..

Apelację od powyższego orzeczenia wnieśli obrońca lustrowanego oraz prokurator Instytutu Pamięci Narodowej. Pierwszy z nich orzeczeniu zarzucił:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. ustawy lustracyjnej – poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na bezzasadnym przyjęciu jakoby lustrowany służąc w formacji jaką była Milicja Obywatelska na stanowisku służbowym w wydziale łączności WUSW, pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ww. przepisu, podczas gdy przepis ten nie daje podstaw do uznania, że Wydział Łączności WUSW był jednostką podległą instytucji centralnej Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 149 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji – poprzez ich niezastosowanie, co przejawiało się w nie wzięciu pod uwagę tego, iż funkcjonariusze wydziałów łączności WUSW stali się z mocy prawa, po rozwiązaniu Milicji Obywatelskiej - Policjantami oraz, że nie można ich uznawać za pełniących służbę w organach bezpieczeństwa Państwa, z uwagi na treść art. 149 ust. 2, zgodnie z którym przepisu art. 149 ust. 1 ustawy o Policji nie stosuje się do funkcjonariuszy MO, którzy byli funkcjonariuszami Służby Bezpieczeństwa;
- 3) naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 414 § 1 k.p.k. w zw. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 18 października 2006 r. ustawy lustracyjnej – poprzez jego niezastosowanie, tj. umorzenie postępowania lustracyjnego, nie zaś stwierdzenie, że lustrowany złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne, tj. w skutku równoznaczne uniewinnieniu z uwagi na przesłankę umorzenia postępowania z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.;
- 4) naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk - poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i oparciu orzeczenia jedynie na podstawie przepisów prawa, nie biorąc pod uwagę przedłożonej przez niego obszernej dokumentacji

świadczącej o braku podstaw do przekonania, że pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, a sprawa została rozpoznana „szablonowo”, bez wzięcia pod uwagę indywidualnych cech lustrowanego i przebiegu jego służby, ograniczając się do ogólnych informacji o przebiegu pełnienia służby w Zarządzie Łączności MSW i wydziałach łączności WUSW, przy czym w ocenie lustrowanego określenie „pełnienie służby w wydziale łączności jest bezprawne. Służbę można było pełnić tylko w formacji (Milicji Obywatelskiej lub Służbie Bezpieczeństwa), a nie w wydziale łączności (komórce organizacyjnej);

6) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego orzeczenia, a polegający na bezzasadnym przyjęciu jakoby W. K. nie był uprawniony do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania lustracyjnego z uwagi na brak „pomówienia”, podczas gdy w przypadku lustrowanego doszło do pomówienia - albowiem został nazwany „byłym agentem aparatu bezpieczeństwa”, stwierdzono, że „był w SB” (podczas gdy nawet gdyby przyjąć za prawdziwe stanowisko Sądu jakoby Zarząd Łączności, a tym samym Wydziały Łączności WUSW były podległe Służbie Bezpieczeństwa, to lustrowany nigdy nie był funkcjonariuszem SB), z tego powodu został nazwany „zdradziecką mordą” wpis na stronie (...).com, czy też nazwano go byłym pracownikiem Służby Bezpieczeństwa (co nawet przy uznaniu, że Wydziały Łączności WUSW były podległe służbowo szefowi SB, to lustrowany nigdy nie był funkcjonariuszem ani pracownikiem SB).

Podnosząc powyższe zarzuty, odwołujący się wniośł o zmianę „skarżonego wyroku” poprzez uznanie, że lustrowany złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne.

Prokurator IPN zaskarżył orzeczenie na niekorzyść lustrowanego, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą na niezasadnym zastosowaniu tego przepisu jako podstawy orzeczenia o umorzeniu postępowania, podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego wynika, że podstawą umorzenia winien był wyłącznie brak przesłanki publicznego pomówienia o służbę w organach bezpieczeństwa państwa jako pierwotnej przesłanki prowadzenia szczególnego postępowania lustracyjnego w trybie art. 20 ust.5 ustawy lustracyjnej, a w przypadku jego nieuwzględnienia

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 i 410 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego i oparciu orzeczenia na niepełnym materiale dowodowym, dokonaniu jego oceny w sposób dowolny i powierzchowny, bez uwzględnienia zasad logicznego rozumowania oraz orzecznictwa sądowego w zakresie działania lustrowanego w warunkach usprawiedliwionego błędu co do prawa w chwili składania oświadczenia lustracyjnego, skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającym wpływ na jego treść, polegającym na ustaleniu, że lustrowany, składając oświadczenie lustracyjne działał w warunkach usprawiedliwionego błędu co do prawa określonego w art. 30 kodeksu karnego, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, w szczególności wynikająca z wyjaśnień lustrowanego, przedstawianych przez niego argumentów i załączanych dowodów a także powodów zainicjowania postępowania lustracyjnego w kontekście poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych oraz obowiązującego orzecznictwa sądowego prowadzi do wniosku, że lustrowany w chwili składania oświadczenia zdawał sobie sprawę z faktu, że wydziały łączności Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych stanowiły część struktur Służby Bezpieczeństwa.

Podnosząc powyższe zarzuty, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej rozstrzygnięcia art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

Sąd Apelacyjny w (...), orzeczeniem z dnia 5 lutego 2020 r., II AKa (...), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że wyeliminował z jego podstawy prawnej art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.; w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżonego orzeczenie w mocy.

Od rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca lustrowanego, zarzucając orzeczeniu:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej polegające na błędnej ich wykładni, co doprowadziło Sąd Apelacyjny do mylnego poglądu prawnego polegającego na stwierdzeniu, że osoba będąca

funkcjonariuszem Milicji Obywatelskiej na etacie w Wydziale Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł. w latach 1984-1990 pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu wyżej przywołanych przepisów ustawy lustracyjnej, podczas gdy prawidłowo dokonana wykładnia językowa oparta na rozwiązaniach normatywnych zawartych w trzech ustawach lustracyjnych, tj. ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno- Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, dokonana w powiązaniu z normami określonymi w art. 2, 4, 7, 8, 9, 30, 31 oraz 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej na etacie w Wydziale Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł. w latach 1984-1990 nie pełnili służby w organach bezpieczeństwa państwa,

2. rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia art. 149 ust. 1 i 2 ustawy o Policji z dnia 6 kwietnia 1990 roku (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 161) poprzez jego niezastosowanie przy wykładni art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej, podczas gdy z niniejszego przepisu jednoznacznie wynika, iż funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej, którzy do dnia 31 lipca 1989 roku byli funkcjonariuszami Służby Bezpieczeństwa, nie stali się z chwilą rozwiązania Milicji Obywatelskiej policjantami,

3. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 2 i 7 kpk polegające na tym, że Sąd Apelacyjny w (...) rozpoznając zarzuty apelacji, nie przeprowadził wszechstronnej analizy materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie, która czyniłaby zadość zasadzie swobodnej oceny dowodów, w sposób wybiórczy i pobieżny odniósł się do szeregu dowodów przeprowadzonych na

rozprawie, dokonując ich oceny w sposób dowolny i sprzeczny z zasadami logicznego myślenia, pomijając przy tym szereg istotnych okoliczności mających pierwszoplanowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym wyjaśnień lustrowanego W. K., materiałów archiwalnych (w szczególności treści podania lustrowanego o przyjęcie do służby w MO, rozkazu personalnego 03185 z dnia 15 września 1989 roku Dyrektora Departamentu Kadr MSW, dokumentów w postaci tzw. „etatów”, rozkazu personalnego nr 01 z dnia 28 lipca 1990 roku Komendanta Wojewódzkiego Policji w Ł.), zaświadczenia wydanego z upoważnienia Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej, zaświadczenia Wydziału Kadr i Szkolenia KWP w Ł. z dnia 13 lutego 2018 roku oraz innych dokumentów przedłożonych przez lustrowanego, co doprowadziło do naruszenia reguły prawdy materialnej i dokonaniu subiektywnych twierdzeń o winie lustrowanego poprzez uznanie, że pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, czego następstwem było wydanie niesłusznego orzeczenia przez Sąd Apelacyjny w (...), który winien był stwierdzić, iż złożone przez lustrowanego oświadczenie lustracyjne było prawdziwe,

4. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 20 ust. 5 ustawy lustracyjnej polegające na bezzasadnym uznaniu, iż W. K. nie jest osobą uprawnioną do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania lustracyjnego, gdyż nie została spełniona przesłanka w postaci publicznego pomówienia o fakt pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r., co w konsekwencji doprowadziło Sąd do bezzasadnego umorzenia toczącego się postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator IPN, pismem z dnia 16 lipca 2020 r., wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

W związku z zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego co do wypowiedzenia się w kwestii dopuszczalności kasacji, prokurator IPN, pismem z dnia 2 czerwca 2021 r., wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania – w

uzasadnieniu tego stanowiska ograniczono się w istocie do przywołania obszernego fragmentu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2021 r., III KK 225/20. Obrońca lustrowanego wniósł natomiast o rozpoznanie kasacji, wskazując, że nie jest ona oparta na niedopuszczalnych podstawach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja oparta jest na niedopuszczalnych podstawach i jako taka podlegała pozostawieniu bez rozpoznania (531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 oraz art. 523 § 2 *a contrario* k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy lustracyjnej).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ustawa lustracyjna samodzielnie określa tok postępowania lustracyjnego, nakazując w kwestiach nieuregulowanych stosować przepisy Kodeksu postępowania karnego (art. 19). W zakresie kasacji ustawa ta przewiduje, że taki nadzwyczajny środek zaskarżenia może być wniesiony (wyłącznie) przez Prokuratora Generalnego oraz Rzecznika Praw Obywatelskich z urzędu lub na wniosek osoby lustrowanej; kasacja może być przy tym wniesiona: 1) z powodu rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia lub 2) jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe (art. 21b ust. 6).

W zakresie, w jakim przepis ten, poprzez wskazanie jako podmiotów uprawnionych do wniesienia kasacji tylko do Prokuratora Generalnego i Rzecznika Praw Obywatelskich, pozbawiał osobę lustrowaną prawa do wniesienia kasacji od prawomocnego orzeczenia sądu został uznany, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 maja 2007 r., K 2/07, za niezgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 45, art. 62 i art. 99 Konstytucji (pkt 30 wyroku) i z chwilą opublikowania tego wyroku w Dzienniku Ustaw (Dz. U. z 2007 r., Nr 85, poz. 571) – 15 maja 2007 r. utracił moc obowiązującą. W uzasadnieniu wyroku Trybunał podkreślił, że co prawda polskie prawo *„nie gwarantuje podmiotowego prawa do wniesienia kasacji i nie przewiduje w tym zakresie gwarancji konstytucyjnej. Jednak skoro ustawodawstwo zwykle w innych sprawach: karnych, cywilnych, administracyjnych, poszerza możliwość ochrony naruszonych interesów i praw na drodze kasacji, to ten podwyższony standard wymaga honorowania przez ustawodawcę zwykłego, normującego szczególny wypadek postępowania wedle procedury karnej.*

Pozbawienie osób poddanych lustracji możliwości wniesienia kasacji i powrót w tym zakresie do rozwiązań z systemu prawa przewidującego rewizję nadzwyczajną, należy uznać za arbitralne naruszenie zasad rzetelnej procedury” (pkt 12.7).

Skoro więc wyłączenie możliwości wniesienia kasacji przez lustrowanego zostało uznane przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją, a sam wyrok Trybunału nie mógł prowadzić do uzupełnienia treści art. 21b ust. 6 ustawy lustracyjnej o osobę lustrowaną, normatywnych źródeł jej prawa do wniesienia kasacji poszukiwać należy w odpowiednio stosowanych (art. 19 ustawy lustracyjnej) przepisach Kodeksu postępowania karnego o kasacji. Te zresztą stanowiły punkt odniesienia dla Trybunału do dokonania porównania i oceny w zakresie naruszenia przez ustawodawcę zasad rzetelnej procedury.

W konsekwencji zmiany normatywnej na gruncie ustawy lustracyjnej, wynikającej z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, funkcjonują aktualnie dwa rodzaje kasacji: skarga lustrowanego wnoszona w oparciu i na zasadach wskazanych w Kodeksie postępowania karnego, a więc tylko od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie lustracyjne oraz kasacja podmiotów określonych w art. 21b ust. 6 ustawy z 2006 r., mogących występować z tą skargą zarówno z urzędu, jak i na wniosek strony postępowania lustracyjnego (prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej lub lustrowanego), od każdego przy tym prawomocnego orzeczenia, a nie tylko wydanego w drugiej instancji, i to w oparciu o szersze podstawy kasacyjne niż w Kodeksie postępowania karnego, a wskazany przepis tej ustawy uznać należy za *lex specialis* wobec art. 521 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2009 r., II KK 41/09).

Dla obu tych rodzajów kasacji nieco odmiennie ukształtowane są podstawy nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W wypadku Prokuratora Generalnego i Rzecznika Praw Obywatelskich zostały one określone w art. 21b ust. 6 ustawy lustracyjnej (o których już wspomniano wyżej), natomiast dla lustrowanego – w odpowiednio stosowanym art. 523 § 1 k.p.k. Kasacja lustrowanego może być więc oparta wyłącznie na zarzucie rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe ustalenie co do źródła prawa do wniesienia kasacji przez lustrowanego w postępowaniu lustracyjnym, a także źródła podstaw kasacyjnych nakazuje zbadać czy ograniczenia podstaw kasacyjnych występujące w postępowaniu karnym, a określone w art. 523 § 2 k.p.k., mają także zastosowanie do lustrowanego.

W tym zakresie istotne są dwa przepisy ustawy lustracyjnej – art. 19, nakazujący odpowiednie stosowanie do postępowania lustracyjnego przepisów Kodeksu postępowania karnego w zakresie nieuregulowanym ustawą lustracyjną oraz art. 21 ust. 1, zastrzegający, że do osoby lustrowanej w postępowaniu lustracyjnym mają zastosowanie przepisy dotyczące oskarżonego w postępowaniu karnym.

Jak podkreśla się w literaturze i orzecznictwie sądowym, odpowiednie stosowanie przepisów nie ma jednolitego charakteru i oznacza trzy różne sytuacje, tj. stosowanie przepisów odniesienia do danego zakresu odniesienia bez żadnych zmian w ich treści (tzw. stosowanie wprost), stosowanie owych przepisów z modyfikacjami i niestosowanie określonych przepisów odniesienia do danego zakresu odniesienia w ogóle (zob. np. J. Nowacki, „Odpowiednie” stosowanie przepisów prawa, PiP 1964, z. 3; M. Hauser, Odpowiednie stosowanie przepisów prawa - uwagi porządkujące, Przegląd Prawa i Administracji LXV, Wrocław 2005; A. Błachnio-Parzych: Przepisy odsyłające systemowo, PiP 2003, z. 1, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2017 r., I KZP 9/17).

Stosowanie art. 523 § 2 k.p.k. wprost należy *a limine* odrzucić z uwagi na charakter odpowiedzialności lustracyjnej, która – choć należy do odpowiedzialności typu represyjnego – nie przewiduje środków izolacyjnych takich, jak kara pozbawienia wolności.

Natomiast, nic nie stoi na przeszkodzie do stosowania przepisów odniesienia ze zmianami wynikającymi ze specyfiki odpowiedzialności lustracyjnej i postępowania lustracyjnego. Art. 523 § 2 k.p.k. umożliwia wniesienie kasacji na korzyść skazanego tylko w razie skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (z wyjątkiem, o jakim mowa w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Oznacza to, że na gruncie postępowania karnego ustawodawca

wyłączył możliwość wnoszenia kasacji na korzyść oskarżonego (o ile nie jest wnoszona z powodu bezzwzględnych przyczyn odwoławczych lub przez podmiot szczególny) w wypadku uniewinnienia, umorzenia postępowania ze względu na wystąpienie pozostałych przesłanek materialnoprawnych określonych w art. 17 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k., jak i przesłanek procesowych i mieszanej (art. 17 § 1 pkt 5-11 k.p.k.), ale i warunkowego umorzenia postępowania, a nawet w przypadku skazania na inną karę niż kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

O ile w ramach reżimu odpowiedzialności lustracyjnej nie można zidentyfikować – ani wprost, ani w drodze odpowiedniej modyfikacji – środka analogicznego do kary pozbawienia wolności, o tyle z powodzeniem można wyróżnić odpowiednik skazania w postępowaniu karnym – a mianowicie orzeczenie stwierdzające fakt złożenia przez osobę lustrowaną niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego połączone z orzeczeniem utraty określonych praw i ustanowieniem określonych zakazów (art. 21a ust. 2 *in principio*, ust. 2a i 2b ustawy lustracyjnej). Tylko w takim wypadku osoba lustrowana uprawniona jest do wniesienia kasacji opartej na rażącym naruszeniu prawa, mogącym mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, innym niż uchybienie określone w art. 439 § 1 k.p.k.

Słusznie wobec tego wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. postanowienie z dnia 4 lutego 2021 r., III KK 225/20), że brak jest normatywnego uzasadnienia do wywodzenia z przepisów określających sytuację procesową oskarżonego w procesie karnym uprawnienia osoby lustrowanej do wniesienia kasacji od orzeczenia umarzającego wobec niej postępowanie lustracyjne, z powodu o którym mowa w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Brak jest też jakichkolwiek racji aksjologicznych, by w obecnym stanie prawnym w drodze wykładni osobie lustrowanej zapewniać dostępność kasacji w zakresie szerszym, aniżeli zostało to przewidziane w postępowaniu karnym dla skazanego, skoro to ten ostatni model kasacji stanowił w głównej mierze podstawę uznania pozbawienia lustrowanego uprawnienia do wniesienia kasacji za arbitralne naruszenie rzetelności procedury.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

